

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

TUSSENARREST

nr. A/2014/0088 van 28 januari 2014
in de zaak 1213/0137/A/2/0123

In zake: het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente MEEUWEN-GRUITRODE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wim MERTENS
kantoor houdende te 3580 Beringen, Scheigoorstraat 5
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
de heer Tom ROOSEN

verwerende partij

Tussenkomen
de partij: de heer **Stefan JANSSEN**, wonende te 3670 Meeuwen-Gruitrode,
Peerderbaan 43

vertegenwoordigd door:
de heer Jos SCHOUTEDEN

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 8 november 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 27 september 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen de partij tegen de gedeeltelijke weigeringsbeslissing van de verzoekende partij van 25 juni 2012 ontvankelijk en gegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de tussenkomen de partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleend voor de regularisatie van bestemmingswijzigingen en wijziging van de binneninrichting en gevels van een bedrijfsgebouw met woning en de regularisatie van de uitbreiding van een betonverharding.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 3670 Meeuwen-Gruitrode, Sompenstraat 13 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nr. 345Z.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft geen schriftelijke uiteenzetting ingediend

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 22 oktober 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris GEBRUERS die loco advocaat Wim MERTENS verschijnt voor de verzoekende partij, de heer Tom ROOSEN die verschijnt voor de verwerende partij en de heer Jos SCHOUTEDEN die verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De heer Stefan JANSSEN verzoekt met een aangetekende brief van 13 december 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 14 januari 2013 de tussenkomenende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen.

De Raad stelt vast dat de tussenkomenende partij de aanvrager is van de vergunning, dat het verzoek tijdig werd ingediend en dat het verschuldigde rolrecht tijdig is gestort.

Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 6 april 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomenende partij bij de verzoekende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de regularisatie van de bestemmingswijziging en wijziging binneninrichting bedrijfsgebouw met woning en gevelwijziging, regularisatie van uitbreiding betonverharding”*.

De tussenkomenende partij wenst met de aanvraag een bestemmingswijziging van een loods naar het stallen van runderen te regulariseren en de erbij horende opslagvoorziening van 3000 liter voor de opvang van poetswater en mestresten. Verder houdt de aanvraag de regularisatie in van twee raamopeningen en een deuropening en van bijkomende verharding.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 22 maart 1978 vastgestelde gewestplan ‘Neerpelt-Bree’, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, 'KMO Kleine Heide', goedgekeurd op 14 december 2005, meer bepaald in een zone voor "Uitbreidingszone voor lokale bedrijvigheid".

Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 21 april 2012 tot en met 21 mei 2012, worden geen bezwaarschriften ingediend.

De verzoekende partij weigert op 25 juni 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij voor de bestemmingswijziging (het stallen van runderen) en de erbij horende opslagvoorziening van 3.000 liter voor de opvang van poetswater en mestresten en verleent een stedenbouwkundige vergunning voor de overige regularisaties. De verzoekende partij motiveert haar beslissing als volgt:

" ...

Overwegende dat de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften van het gewestplan;

Overwegende dat de aanvraag voor wat betreft de bestemmingswijziging, nl. het stallen van runderen in een gedeelte van de loods, niet in overeenstemming is met de voorschriften van RUP:

- Er wordt niet voldaan aan de voorwaarde dat bedrijven in deze zone geen abnormale stankhinder voor de omgeving mogen veroorzaken. Runderen en de bijbehorende mestproductie veroorzaken geur die als abnormaal in een KMO-zone dient beschouwd te worden;*
- Het stallen van runderen is een landbouwactiviteit die niet op een KMO-zone thuishoort.*

...

Overwegende dat de argumenten van de ontwerper in bijgevoegde motiveringsnota kunnen bijgetreden worden behalve voor wat betreft de aangevraagde bestemmingswijziging;

dat door de vorm en afmetingen van het perceel en door het samengaan met de omliggende percelen en bebouwing, het voorgestelde aanvaardbaar is behalve voor wat betreft de aangevraagde bestemmingswijziging en de ermee samenhangende opvang van 3.000 liter van poetswater en mestresten in de loods;

Overwegende dat de aangevraagde regularisaties beperkt zijn qua impact en omvang; dat deze eerder als 'as-built-plannen' kunnen beschouwd worden;

Overwegende dat het stallen van runderen in een KMO-zone omwille van milieuhygiënische redenen niet aangewezen is; dat runderen en de ermee samenhangende mestproductie ondermeer geurhinder veroorzaakt; dat dit in een KMO-zone als abnormaal en ongewenst dient beschouwd te worden;

BIJGEVOLG BESLIST HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN IN DE ZITTING VAN 25/06/2012 HET VOLGENDE:

Het college van burgemeester en schepenen weigert de stedenbouwkundige vergunning voor wat betreft de bestemmingswijziging (het stallen van runderen) en de erbij horende opslagvoorziening van 3.000 liter voor de opvang van poetswater en mestresten.

Het college van burgemeester en schepenen geeft de vergunning af aan de aanvrager

voor alle aangevraagde regularisaties behalve voor wat betreft de bestemmingswijziging (het stallen van runderen) en de erbij horende opslagvoorziening van 3.000 liter voor de opvang van poetswater en mestresten.

De aanvrager is ertoe verplicht is het college van burgemeester en schepenen per aangetekende brief op de hoogte te brengen van het begin van de handelingen waarvoor vergunning is verleend, ten minste acht dagen voor de aanvatting van die handelingen.

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden:

- Het advies van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar afgeleverd op 19/06/2012 is in acht te nemen en te volgen*
- De bepalingen van de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratie-voorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater zijn in acht te nemen en te volgen;*
- Het is verboden om in de kelder afval- en of regenwater rechtstreeks af te voeren naar de riolering, zonder pompinstallatie*

...

De tussenkommende partij tekent tegen deze beslissing op 6 juli 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 11 september 2012 om dit beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden.

Na de hoorzitting van 11 september 2012 beslist de verwerende partij op 27 september 2012 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarde dat "tegen de draad op de perceelsgrens een beplanting wordt aangelegd". De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

" ...

Overwegende dat voor het bouwen van een bedrijfsgebouw met conciërgewoning een vergunning werd verleend op 13 juli 2009;

Overwegende dat de aanvraag wordt geformuleerd als regularisatie van een bestemmingswijziging en wijziging van de binneninrichting van een bedrijfsgebouw met woning en gevelwijziging en de regularisatie van de uitbreiding betonverharding;

Overwegende dat de bestemmingswijziging niet werd gespecificeerd; dat uit het beroepschrift valt af te leiden dat het gaat om het tijdelijk verzamelen van runderen tijdens het transport; dat het een transportbedrijf betreft dat naast het vervoer van runderen ook andere transporten doet;

Overwegende dat de verharding werd uitgebreid met circa 160m²; dat verder enkele gevelopeningen werden gewijzigd in de zijgevel;

Overwegende dat het bestaande gebouw is opgevat als een halfopen bebouwing, met de linker en achterste gevel ingeplant op de zijdelingse en achterste perceelsgrens;

Overwegende dat eerder in een dossier met gelijkaardige bestemming werd geoordeeld dat deze bestemming niet thuishoort in het agrarisch gebied ; dat de omvorming van een loods in functie van transport en tijdelijke stalling van dieren moet beschouwd worden als een functiewijziging van landbouw in de ruime zin naar de functiecategorie handel en

ambacht; dat vervoerondernemingen zelfs van dieren en landbouwproducten overeenkomstig de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting van de gewestplannen NIET als para-agrarisch kunnen worden beschouwd; dat het immers inrichtingen zijn die zich buiten de grens bevinden van wat nog als een para-agrarische inrichting en wat reeds als een zuiver commerciële of industriële inrichting moet worden beschouwd;

Overwegende dat daarnaast wordt geoordeeld dat het een bestemming is die omwille van hinder voor de woonomgeving niet thuishoort binnen een woongebied en om die reden moet afgezonderd worden in een daartoe bestemd gebied; dat indien deze bestemming niet thuishoort in agrarisch gebied, de enige bestemmingszone die nog rest om dergelijke functie onder te brengen, een industrie- of KMO-zone is; dat immers deze zones aangeduid zijn om die bestemmingen onder te brengen die voor het woongebied en de andere gebieden te veel hinder veroorzaken;

Overwegende dat de omzendbrief van 8 juli 1997 i.v.m. de KMO-gebieden het volgende stelt:

“...8.2.1.3. de gebieden voor ambachtelijke bedrijven en de gebieden voor kleine en middelgrote ondernemingen. Deze gebieden zijn mede bestemd voor kleine opslagplaatsen van goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalproducten van schadelijke aard.

Er is niet verder bepaald op grond van welke criteria onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende industrieën om ze te kunnen catalogeren als vervuילend, of milieubelastend, dan wel of ze van ambachtelijke aard zijn dan wel of het gaat om kleine of middelgrote ondernemingen.

Bij de beoordeling zal men van feitelijkheden dienen uit te gaan. Talrijke beoordelingscriteria spelen hierbij een rol zoals de hinderlijkheid, de grootte van de onderneming, de relatie tot de omgeving, de bestaande wegeninfrastructuur, de tewerkstelling, de aard van de productie of de bewerking, de weerslag op het leefmilieu en dergelijke...”;

Overwegende dat binnen de KMO-zone een zekere hinder aanvaardbaar is die inherent is aan de kleine of ambachtelijke bedrijvigheid; dat dit de reden is dat de bedrijven in deze zone dienen afgezonderd te worden; dat zware of milieubelastende industrie bijvoorbeeld in KMO-zone niet thuishoort; dat de vraag welke hinder binnen de kmo-zone als nog aanvaardbaar is, een feitenkwestie is; dat de enige te verwachten hinder van het verzamelcentrum de mogelijke geur van mest is; dat de dieren slechts tijdelijk binnen in het gebouw verblijven; dat de mestproductie derhalve zeer beperkt is; dat in het kader van de Vlareem-regelgeving enkel een melding bij de gemeente verplicht is;

Overwegende dat er daarnaast op gewezen dient te worden dat het vervoer van dieren inherent verbonden is aan de vleesindustrie en dat een bedrijf voor het slachten van dieren en de verwerking van vlees wel in een KMO-zone thuishoort;

Overwegende dat verder in verband met de beoordeling van de hinder verwezen kan worden naar de woongebieden met landelijk karakter waarin de hinder, als gevolg van het houden van dieren, wel als aanvaardbaar wordt beschouwd voor het wonen;

Overwegende dat de omzendbrief met betrekking tot de inrichting van de gewestplannen stelt dat in verband met de hinderlijkheid men kan steunen op de gegevens met betrekking tot de milieuvergunning; dat ook op het vlak van de milieuwetgeving geen aanwijzingen te vinden zijn dat de voorgestelde bestemming als verzamelcentrum voor

dieren overdreven hinderlijk zou zijn; dat uit een schrijven van het hoofdbestuur (milieuvergunningen) omtrent deze problematiek blijkt dat het "bewaren" van dieren in transit integraal deel uitmaakt van het transport ervan en niet als stallen of inrichtingen worden beschouwd waar dieren worden "gehouden" in de zin van de milieuwetgeving; dat de exploitatie van een verzamelcentrum voor dieren in transit also overeenkomstig Vlare II niet ingedeeld is als een gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichting; dat de argumentatie hierachter is dat de dieren daar slechts tijdelijk verblijven (van enkele uren tot maximaal 2 dagen), tot ze naar het slachthuis of een andere veehandelaar worden getransporteerd;

Overwegende dat de aanpalende eigenaars geen bezwaar indienden bij het openbaar onderzoek; dat dit ook pleit voor de aanvaardbaarheid binnen dit gebied ;

Overwegende dat aangezien de wijzigingen in de zijgevel en binnen het bestaande volume gebeuren deze werken vrijgesteld zijn van vergunning evenals de inpassende aanpassingen;

Overwegende dat de verharding langs het gebouw werd uitgebreid tot tegen de perceelsgrens; dat hierbij valt op te merken dat het aangewezen was om langs de perceelsgrens een groenscherm aan te leggen; dat niet enkel om minimale beplanting te voorzien maar ook om mogelijk hinder voor het aanpalende bedrijf te bufferen; dat het geldende ruimtelijk uitvoeringsplan geen voorschriften oplegt met betrekking tot de afsluitingen op de perceelsgrenzen;

Overwegende dat het beroep voorwaardelijk kan worden ingewilligd;

Overwegende dat de vergunning kan worden verleend voor de bestemmingswijziging in functie van een tijdelijk verzamelcentrum voor runderen in het kader van transport en voor de uitbreiding van de verharding onder voorwaarde dat tegen de draad op de perceelsgrens een groenbeplanting wordt aangelegd;

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd, zo blijkt uit de stukken van het dossier, aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 3 oktober 2012.

Het door de verzoekende partij ingestelde beroep, met een aangetekende brief van 8 november 2012, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

De verzoekende partij is een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan en beschikt overeenkomstig artikel 4.8.11, §1, 2° VCRO over het rechtens vereiste belang.

De verzoekende partij heeft een rechtsgeldige beslissing om in rechte te treden bijgebracht.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 9 van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Uitbreiding KMO-zone Kleine-Heide”, van artikel 4.3.1 VCRO en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt dat de aanvraag strijdig is met artikel 9 van voormeld RUP omdat de runderen en de bijhorende mestproductie een geur veroorzaken die als abnormaal in de KMO-zone dient te worden beschouwd.

De verzoekende partij stelt dat de aanvraag misschien zou kunnen worden toegestaan in een KMO-zone volgens het gewestplan maar het RUP is strenger omdat er staat dat bedrijven geen abnormale stankhinder mogen veroorzaken. De geurhinder van mest is volgens haar geen normale hinder in de betreffende KMO-zone. De verzoekende partij meent dat de stelling van de verwerende partij dat de mestproductie zeer beperkt zal zijn, naast de kwestie is omdat ook een beperkte mestproductie stank genereert.

Dat het vervoer van dieren inherent verbonden is aan een bedrijf voor het slachten van dieren en dat in woongebieden met landelijk karakter het houden van dieren als aanvaardbaar moet worden beschouwd, is volgens de verzoekende partij irrelevant. Ook een verwijzing naar de omzendbrief met betrekking tot de inrichting van de gewestplannen kan volgens de verzoekende partij niet omdat het RUP de bestemming van het gewestplan heeft vervangen. Daarom kan volgens haar ook niet gesteund worden op het motief dat de exploitatie van een verzamelcentrum voor dieren niet is ingedeeld als een VLAREM II inrichting.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat de bestreden beslissing nergens motiveert dat de aanvraag geen abnormale stank genereert voor de omgeving. Ook de opgelegde voorwaarde om een buffering te voorzien bewijst volgens de verzoekende partij dat de verwerende partij de inrichting als intrinsiek hinderlijk beschouwd. De opgegeven motivering is naast de kwestie en voldoet niet. De verzoekende partij stelt dat de formele motiveringsplicht des te meer geldt nu blijkt dat de verzoekende partij de aanvraag juist op dit punt had geweigerd.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze is gemotiveerd waarom de aanvraag niet in strijd is met de bestemmingsvoorschriften van het gemeentelijk RUP. De verzoekende partij zou volgens de verwerende partij zelf in haar beslissing van 25 juni 2012 hebben gesteld dat de omzendbrief van 8 juli 1997 van toepassing is op de aanvraag. De verwerende partij stelt voorts dat de verzoekende partij niet bewijst dat er werkelijk geurhinder is en dat deze abnormale proporties aanneemt. De vraag of deze mogelijke hinder de grenzen van het normale overschrijdt is een feitenkwestie waarbij de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de verwerende partij. Zij stelt tot slot dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat het oordeel van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn.

3.

De tussenkomende partij stelt dat de mestopslag 9 m³ bedraagt en dat enkel een klasse 3 melding nodig is, hetgeen ook gebeurd is. Zij argumenteert dat zij een veetransporteur is die af en toe tijdelijk vee lost en enkele uren later weer laadt. De grootste hoeveelheid mest is het

poetswater van de vrachtauto en de wachtruimte, hetgeen volgens de tussenkomende partij geen zuivere mest is. De tussenkomende partij stelt dat zelfs het hoofdbestuur van LNE expliciet aangeeft dat dieren in transit niet mogen beschouwd worden als dieren die gestald of gehouden worden. De tussenkomende partij brengt ook verklaringen bij van de omliggende bedrijven die stellen dat ze geen geurhinder ondervinden.

4.

De verzoekende partij stelt nog in haar wederantwoordnota dat uit artikel 9 van het gemeentelijk RUP volgt dat enkel bedrijven zich kunnen vestigen binnen het plangebied die weinig of geen hinder veroorzaken voor de omgeving, meer expliciet dat zij geen stankhinder mogen veroorzaken aan de omgeving. De verzoekende partij stelt dat een eerste voorwaarde in het RUP is dat bedrijven geen abnormale hinder mogen veroorzaken, hetgeen in algemene bewoordingen is gesteld. De voorwaarde dat het bedrijf geen stankhinder mag veroorzaken is een aparte voorwaarde waarin niet wordt toegevoegd dat de stankhinder abnormaal is. Ook de vaststelling van "normale" stankhinder volstaat om de aanvraag te weigeren. Ook wijst de verzoekende partij op het feit dat niets de tussenkomende partij belet om de frequentie van de opvang van de dieren op te drijven.

De verzoekende partij wijst op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing er van uitgaat dat de aanvraag stankhinder teweeg zal brengen. Ook de voorwaarde van de plaatsing van de beukenhaag zou wijzen op stankhinder.

Verder stelt de verzoekende partij dat de argumenten van de tussenkomende partij niet worden herhaald in de bestreden beslissing, niet verifieerbaar zijn en ongeloofwaardig. De verzoekende partij stelt dat de geurhinder ook rechtstreeks van de dieren komt. Het feit dat de mestopslag enkel meldingsplichtig is, doet niets af aan de vaststelling dat het een hinderlijke inrichting kan zijn.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 9 van het RUP "Uitbreiding KMO-zone Klein-Heide" stelt onder meer het volgende:

*"...
Dit gebied is bestemd voor zonevreemde ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen met een lokaal karakter. Voorwaarde is wel dat deze bedrijven geen abnormale hinder, bodem- of luchtvervuiling, geluidshinder, stank- en trillingshinder voor de omgeving veroorzaken. Milieubelastende activiteiten die niet door maatregelen binnen het perceel gebufferd kunnen worden, zijn niet toegelaten.
..."*

In de toelichting bij dit artikel staat vermeld:

*"...
Dit gebied van +- 5ha, ten noorden van de Kolisstraat, wordt bestemd als uitbreidingszone van de bestaande KMO-zone Klein-Heide. Om deze uitbreiding te realiseren dient er agrarisch gebied volgens het gewestplan omgezet te worden naar KMO-zone. Het gebied is bestemd voor te herlokaliseren zonevreemde ambachtelijke en kleine en middelgrote ondernemingen met een lokaal karakter uit de gemeente Meeuwen-Gruitrode die naar milieu weinig of geen hinder veroorzaken naar de omgeving.
..."*

De verzoekende partij interpreteert dit artikel in haar inleidend verzoekschrift eerst dat bedrijven geen 'abnormale' stankhinder voor de omgeving mogen veroorzaken. In haar wederantwoordnota interpreteert zij deze bepaling echter strenger door te stellen dat elke geurhinder, normaal of abnormaal, tot een weigering van vergunning moet leiden.

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij op diverse tijdstippen in de procedure aan artikel 9 van het gemeentelijk RUP een andere interpretatie geeft.

Uit de samenlezing van artikel 9 van het gemeentelijk RUP met de toelichting blijkt dat in de betrokken zone gestreefd wordt naar zo weinig mogelijk hinder voor de omgeving. Artikel 9 van het RUP moet zo begrepen worden dat het bedrijf geen abnormale geurhinder mag teweegbrengen en niet dat er geen enkele stankhinder, trillingshinder of geluidshinder mag bestaan. Artikel 9 van het RUP zodanig interpretern dat bedrijven geen enkel geluid, trilling of enige vorm van stank mogen veroorzaken, is een onredelijke interpretatie van dit artikel.

2.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat er *“binnen de KMO-zone een zekere hinder aanvaardbaar is die inherent is aan de kleine of ambachtelijke bedrijvigheid”*, dat *“de enige te verwachten hinder van het verzamelcentrum de mogelijke geur van mest is”*, dat *“de dieren slechts tijdelijk binnen in het gebouw verblijven”* en *“de mestproductie derhalve zeer beperkt is”*.

Verder stelt de verwerende partij dat hinder als gevolg van het houden van dieren zelfs aanvaardbaar is in een woongebied met landelijk karakter.

Tot slot verwijst de verwerende partij naar het feit dat voor de inrichting geen milieuvergunning nodig is en er geen bezwaren tijdens het openbaar onderzoek werden ingediend.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn.

De verzoekende partij meent enkel dat de stank van mest geen normale hinder voor een KMO-zone is, omdat de enige hinder toegelaten in KMO-zone zou bestaan uit zicht-, geluid-, licht- of mobiliteitshinder. Deze bewering steunt niet op de toelichting bij artikel 9 van het RUP en is niet voldoende om aan te tonen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk is geweest door te stellen dat de geurhinder afkomstig is van dieren die slechts tijdelijk in het gebouw verblijven en er dus slechts een beperkte mestproductie is.

De verzoekende partij toont niet aan waarom net de geurhinder van mest de normale geurhinder overschrijdt, in vergelijking met mogelijke geuren die andere KMO-bedrijven zouden kunnen veroorzaken.

Louter stellen dat ook een beperkte mestproductie stank genereert en dat er daarom abnormale stankhinder plaatsheeft, is niet voldoende. De verzoekende partij beperkt zich hier tot loutere opportunistiekritiek, waarover de Raad niet bevoegd is om te oordelen.

3.

De verzoekende partij stelt dat de motivering omtrent het feit dat het vervoer van dieren inherent verbonden is aan de vleesindustrie, irrelevant zou zijn voor de beoordeling van de stankhinder. Deze motivering van de verwerende partij is een beoordeling van de verenigbaarheid van het type bedrijf met de bestemming KMO-zone uit artikel 9 van het gemeentelijk RUP en de verzoekende partij toont de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid hiervan niet aan.

Hetzelfde geldt voor het motief dat zelfs in woongebied met landelijk karakter de hinder met betrekking tot het houden van dieren aanvaardbaar is. Immers blijkt uit deze motivering dat de verwerende partij van oordeel is dat, als het houden van dieren een hinder is die toegelaten is in een woongebied met landelijk karakter, deze hinder ook toegelaten is in een KMO-zone.

4.

De verzoekende partij stelt eveneens het niet eens te zijn met de verwijzing naar de omzendbrief bij het Inrichtingsbesluit. Artikel 9 van het gemeentelijk RUP verbiedt op zich niet de vestiging van bedrijven die uitstaans hebben met landbouw, zoals het vervoeren en tijdelijk stallen van vee. Artikel 9 stelt enkel dat de zone bestemd is voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen, mits er geen abnormale hinder wordt veroorzaakt. Het bedrijf dat tijdelijk runderen stalt in het kader van transport is niet expliciet uitgesloten van deze definitie.

De verwerende partij heeft dus terecht onderzocht of het bedrijf wel “een ambachtelijk bedrijf of kleine en middelgrote ondernemingen met een lokaal karakter” is, hetgeen dezelfde zone is als in artikel 8.2.1.3 van het Inrichtingsbesluit, namelijk “de gebieden voor ambachtelijke bedrijven en de gebieden voor kleine en middelgrote ondernemingen”. Er is geen wettelijke bepaling die de verwerende partij verhindert om de omzendbrief van het Inrichtingsbesluit, die enkel de waarde heeft van een toelichting doch geen bindend of verordenend karakter heeft, als richtsnoer te gebruiken om te kunnen nakijken welke activiteiten kunnen plaatsvinden in een welbepaalde bestemming. De verwerende partij kon dus terecht de aanvraag toetsen aan het criterium of het bedrijf wel een “een ambachtelijk bedrijf of kleine en middelgrote ondernemingen met een lokaal karakter” is. De verwerende partij stelt immers dat *“de omvorming van een loods in functie van transport en tijdelijke stalling van dieren moet beschouwd worden als een functiewijziging van landbouw in de ruime zin naar de functiecategorie handel en ambacht”, dat “vervoerondernemingen zelfs van dieren en landbouwproducten” immers “inrichtingen zijn die zich buiten de grens bevinden van wat nog als een para-agrarische inrichting en wat reeds als een zuiver commerciële of industriële inrichting moet worden beschouwd”, dat de inrichting “een bestemming is die omwille van hinder voor de woonomgeving niet thuishoort binnen een woongebied” en “dat indien deze bestemming niet thuishoort in agrarisch gebied, de enige bestemmingszone die nog rest om dergelijke functie in onder te brengen, een industrie- of KMO-zone is” omdat “deze zones aangeduid zijn om die bestemmingen onder te brengen die voor het woongebed en de andere gebieden te veel hinder veroorzaken”.*

Daarenboven heeft de verwerende partij onderzocht of de aanvraag abnormale hinder veroorzaakt. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing *“dat de enige te verwachten hinder van het verzamelcentrum de mogelijke geur van mest is”, “dat de dieren slechts tijdelijk binnen het gebouw verblijven” en “de mestproductie derhalve zeer beperkt is”.*

De verzoekende partij toont ook niet aan dat het opleggen van een groenbuffer als voorwaarde zou leiden tot de vaststelling dat de aanvraag op zich abnormale geurhinder veroorzaakt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de groenbeplanting moet worden aangelegd net om de geurhinder tegen te gaan. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat het niet aangewezen is de gevraagde verharding tot tegen de perceelsgrens aan te brengen en daarlangs dus een groenscherm aan te brengen en ook om mogelijke hinder voor het aanpalende bedrijf te bufferen. De algemene verwijzing naar ‘mogelijke hinder’ kan niet in redelijkheid begrepen worden als uitsluitend betrekking hebbend op geurhinder, maar gelet op de context waarin deze gebruikt wordt, eerder op een visuele afsluiting, buffering naar het aanpalende bedrijf.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat er geen pertinente motivering is verstrekt over de abnormale stank die de aanvraag zou veroorzaken, waardoor het bedrijf niet zou thuishoren in de betreffende zone van het gemeentelijke RUP.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 4.2.19 VCRO.

De verzoekende partij stelt dat volgens artikel 4.2.19, §1 VCRO de opgelegde voorwaarden in een stedenbouwkundige vergunning voldoende precies moeten zijn, dat zij moeten verwezenlijkt worden door enig toedoen van de aanvrager en dat de uitvoering van de vergunde handelingen niet afhankelijk mogen gemaakt worden van een bijkomende beoordeling door de overheid.

De verzoekende partij stelt dat de beplanting moet worden aangelegd om de mogelijke hinder voor het aanpalende bedrijf te bufferen en dat dit wijst dat deze voorwaarde geen betrekking heeft op secundaire of bijkomstige elementen. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar toevlucht niet kon nemen tot het opleggen van een extra voorwaarde maar dat zij diende de aanvraag te weigeren.

De verzoekende partij stelt ook dat het onduidelijk is waaruit de “beplanting” dan wel moet bestaan. Ook wijst de verzoekende partij op het feit dat in de motivering wordt gesproken van een “groenscherm” terwijl in het beschikkend gedeelte plots wordt gesproken over een “beplanting”. Zij houdt voor dat de aanvrager op die manier kan volstaan met een rij bloemen aan te planten. De verzoekende partij stelt dat niet wordt verduidelijkt waaruit de beplanting moet bestaan, hoe hoog deze moet zijn, hoe breed en binnen welke tijdspanne deze moet worden aangeplant. Zij besluit met te stellen dat de opgelegde voorwaarde niet precies is.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat de voorwaarde betrekking heeft op een bijkomstige zaak en dat door de voorwaarde op te leggen geen essentieel punt wordt gewijzigd. De verwerende partij stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de beplanting bedoeld is als groenscherm langs de draad op de perceelsgrens om een minimale beplanting te voorzien en om mogelijke hinder te bufferen voor het aanpalend bedrijf. De verwerende partij wijst op het feit dat de aanvrager deze voorwaarde reeds heeft uitgevoerd.

3.

De tussenkomende partij stelt dat bloemen nooit op een rij worden geplant tegen een draad en verwijst naar de foto's van de reeds aangelegde groenbuffer.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat het feit dat reeds een haag werd aangeplant, niet wegneemt dat het voorschrift vaag is en de aanvrager toelaat om de haagbeuk te verwijderen en te vervangen in een zeer beperkt groenscherm dat geen bufferende werking heeft.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de samenlezing van artikel 4.3.1, §1, tweede lid VCRO, zoals gewijzigd bij decreet van 16 juli 2010 en artikel 4.2.19, §1 VCRO volgt dat een planaanpassing, al dan niet samen met het

opleggen van voorwaarden, enkel kan om het aangevraagde in overeenstemming te brengen met het recht of met de goede ruimtelijke ordening en dat het opleggen van deze voorwaarden of planaanpassingen niet mag dienen om een onvolledige of vage aanvraag op te vangen. De planaanpassingen mogen ook uitsluitend betrekking hebben op 'kennelijk bijkomstige zaken'.

In het licht van het aangevraagde is de Raad van oordeel dat de door de verwerende partij aangebrachte 'planaanpassing' en de daarbij horende opgelegde voorwaarde, wel degelijk betrekking hebben op kennelijk bijkomstige zaken en in het geheel niet tot doel hebben een onvolledige aanvraag aan te vullen. Met het opleggen van de voorwaarde wordt ook tegemoetgekomen aan de verenigbaarheid van het aangevraagde met de vereisten van een goede ruimtelijke ordening.

De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. De groenaanplanting is immers niet dermate essentieel dat de beoordeling van het aangevraagde moet bekeken worden vanuit een totaal andere invalshoek. Uit de motieven van de bestreden beslissing, die reeds onder het eerste middel werden besproken, blijkt voldoende dat er geen legaliteitsbelemmering bestaat om het aangevraagde te weigeren. Bovendien stelt de verwerende partij expliciet dat er geen overdreven hinder zal bestaan.

2.

Artikel 4.2.19, §2 VCRO stelt:

“ ...

Onverminderd de voorwaarde van rechtswege in de zin van artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990, kan het vergunningverlenende bestuursorgaan aan een vergunning voorwaarden verbinden.

Voorwaarden zijn voldoende precies. Zij zijn redelijk in verhouding tot de vergunde handelingen.

Zij kunnen worden verwezenlijkt door enig toedoen van de aanvrager.

Zij kunnen de uitvoering van de vergunde handelingen niet afhankelijk maken van een bijkomende beoordeling door de overheid.

... ”

De Raad stelt vast dat het duidelijk is dat de opgelegde voorwaarde om een groenscherm aan te leggen vervat zit in deze vergunning.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de loutere vaststelling dat in het beschikkend gedeelte van de stedenbouwkundige vergunning wordt gesproken van een “*beplanting tegen de draad van de perceelsgrens*” en in de motivering wordt gesteld dat er een “*groenscherm*” en een “*groenbeplanting*” moet worden aangelegd. De overwegingen en het beschikkend gedeelte van de bestreden beslissing dienen als één geheel begrepen te worden.

3.

Echter kan de voorwaarde dat er een “groenscherm” moet worden aangelegd “tegen de draad op de perceelsgrens” niet beschouwd worden als een voorwaarde die voldoende precies is in de zin van artikel 4.2.19, §1 VCRO.

Een dergelijke te algemeen geformuleerde voorwaarde laat aan de begunstigde van de vergunning toe om bij de uitvoering van de vergunning de opgelegde verplichting naar eigen goeddunken in te vullen.

De verzoekende partij kan enigszins gevolgd worden waar zij stelt dat nergens wordt bepaald welke de afmetingen van het groenscherm moeten zijn en of dit in het eerstvolgend plantseizoen moet worden aangelegd. Het is ook niet duidelijk of de groenaanplanting moet bestaan uit een haag of een andere soort beplanting. Louter verwijzen naar de door de tussenkomenende partij reeds gerealiseerde haag is niet voldoende, aangezien in de bestreden beslissing niet wordt gepreciseerd dat met "groenaanplanting" de reeds door de tussenkomenende partij aangeplante haag wordt bedoeld.

Enkel met betrekking tot de opgelegde voorwaarde vertoont de bestreden beslissing een onregelmatigheid gelet op de onvoldoende precisie waarmee de voorwaarde werd opgelegd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

VII. BESTUURLIJKE LUS

1.

Overeenkomstig artikel 4.8.4 VCRO heeft de Raad de bevoegdheid om het vergunningverlenend bestuurorgaan in staat te stellen om nog tijdens de procedure een vastgestelde onregelmatigheid te herstellen of te laten herstellen.

Zoals in het tweede en laatste ingeroepen middel aangevoerd en door de Raad vastgesteld, vertoont de door de bestreden beslissing opgelegde voorwaarde een onvoldoende precisie in die zin dat de modaliteiten van de groenaanplanting niet werden bepaald.

De Raad is van oordeel dat deze vastgestelde onregelmatigheid herstelbaar is daar de voorwaarde met betrekking tot het groenscherm meer in detail kan gepreciseerd worden, meer specifiek ondermeer met betrekking tot de afmetingen, de soort beplanting en het tijdstip waarop deze beplanting dient uitgevoerd te worden.

De Raad nodigt de verwerende partij dan ook uit om de vastgestelde onregelmatigheid te herstellen door de bestreden beslissing aan te vullen met een formele motivering met betrekking tot de modaliteiten van het aan te planten groenscherm.

De Raad vestigt hierbij de aandacht op artikel 4.8.4, §1, tweede lid waarin bepaald wordt dat het herstel van de bestreden beslissing moet leiden tot een handhaving van de beslissing om de toepassing van de bestuurlijke lus te kunnen garanderen.

2.

De verwerende partij wordt uitgenodigd om binnen een maand na de betekening van onderhavig arrest aan de Raad te laten weten of zij gebruik wenst te maken van de mogelijkheid tot toepassing van de bestuurlijke lus. De hersteltermijn wordt bepaald op 3 maanden, eveneens te rekenen vanaf de betekening van onderhavig arrest.

Wanneer de verwerende partij gebruik maakt van de mogelijkheid tot herstel zal gehandeld worden overeenkomstig artikel 39 Procedurebesluit. (artikel 4.8.4, §2, tweede lid VCRO).

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van Stefan JANSSEN is ontvankelijk.
2. De verwerende partij wordt verzocht conform artikel 4.8.4 VCRO en de artikelen 38 en 39 Procedurereglement om binnen een termijn van een maand na de betekening van onderhavig arrest aan de Raad mee te delen of zij al dan niet gebruik wenst te maken van de mogelijkheid van de bestuurlijke lus zoals bepaald in onderdeel VII en waarbij de hersteltermijn wordt bepaald op 3 maand, eveneens te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
3. De beslissing over de kosten wordt uitgesteld tot de uitspraak ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 28 januari 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,
met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Hilde LIEVENS